

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

No 30.) Utkommer hvarje Söndag.

Götheborg den 24 Juli 1853. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. (VII årgången)

Något om Mesmerismen.

(Forts. fr. No 29.)

Den mesmerska methoden består nu i en behandling med händerna, hvarigenom den toniska rörelsen inom den sjuke uppväckes och sättes i låga, så att hans egen lifskraft äfven blir den helande kraften.

Då nu denna uppväckning icke är åtföljd af någonting materiellt, så kan magnetisören icke heller lida någon slags förlust. Ett ljus, med hvilket man tänder ett annat, förlorar ingenting; det blott uppväcker till lif den toniska rörelsen hos den brännbara kroppen, hvilken börjar lysa, under en fortfarande inre kemisk process. Det är därför en oriktig åsigt, att magnetisören förlorar i kraft, såframt han nemligen icke är sjuk, eller genom felaktiga åtgärder och trötthet själf skulden dertill.

Att magnetisera vill således säga, att genom till- och frånledning af nerv-verksamheten hos den sjuke (hvarigenom den blifver jemt fördelad) så inverka på honom, att man väcker och stimulerar hans egen lifskraft, hvarigenom så småningom den rubbade harmonien återställes, med eller utan afsöndring af sjukdomsämnen. Händerna verka, liksom magneten, polariskt attraherande och repellerande, så att man kan leda nerv-verksamheten till det ställe, der den felas, och afleda den från de delar, der den är koncentrerad. *)

Den magnetiska inverknings på andra är en konst, för hvilken man just icke kan lemna några bestämda föreskrifter, då man måste bruka olika metoder, efter olika personer och omständigheter. Hvarje människa har förmåga, att magnetiskt inverka på andra, dock är denna förmåga olika stor hos olika individer. Kroppens fysiska styrka är emellertid intet bevis på stor magnetisk kraft, och den magnetisör, som

*) Denna, den mineraliska magneten liknande kraftyttring hos människokroppen gaf Mesmer anledning till benämningen "djurisk magnetism," medan teorien, efter dess uppfinnare, blifvit kallad "mesmerism."

besitter den största energien, är icke därför alltid den mest välgörande. Vid stillandet af flyktiga smärtor och inflammationer är handen af ett litet barn på omkring 5 till 7 år ofta mera välgörande, än den af en vuxen människa. Olikt i kön är icke nödvändig; kvinnor kunna magnetiskt inverka på kvinnor, och män på män. Men för att lyckas måste magnetisören hafva en energisk vilja samt förtröstan till sin egen kraft och till en god utgång af kuren, samt dessutom vara lifvad af önskan att hjälpa och göra godt.

Det är nu icke blott med handen, som den magnetiska inverknings åstadkommes, utan:

1) med blicken, 2) med ordet och beandningen, 3) med handen. Undantagsvis och då en inre rapport redan är frambragt, är blotta inverknings af viljan, till och med på något afstånd, tillräcklig.

Inverknings medelst blicken bör blott vid sällsynta fall användas. Den med afsigt företagna och ihärdigt fortsatta fixeringen af den sjuke är ett af de starkaste medel till upphäfvande af nervsystemets harmoni, åstadkommande af oro, vanmakt, ja till och med stelkramp. Engelsmännen betjena sig ofta af detta medel till framkallande af sömn. Det är bekant, hvad inflytande blicken har på nervösa sjuke, och en stadig och fast blick, som återspeglar en kraftfull själ, öfverväldigar alltid en svagare natur. Ser man in i ett inflammationeradt öga, så känner man en stiekande smärta i sitt eget. Berättelserna om s. k. "onda ögon" bero på denna hemlighetsfulla kraft.

Genom ordet verkar man hos den sjuke på lifvets "essence", på anden, som åter har en tillbakaverkande kraft på kroppen. Ett vänligt och tröstande tilltal är halfva tillfriskningen för mången sjuk.

Beandning eller påbläsning är ofta ett det verksammaste medel till att lindra plågor och fördela inflammationer och svulster. Att sakta andas på ögonen befor-

drar sömn, liksom att häftigt blåsa på dem upphäfver den. Ofta kan man ögonblickligen häfva den våldsammaste kramp genom att andas på nacken och pannan. Stelkramp ger straxt vika för en stark påbläsning. Vid en irakad vanmakt, finns ingenting, som hjälper så hastigt, som att andas på hjertgropen. Samma verkan har beandning, vid magplågor, migrän och örvärk. Vid rosenartade inflammationer är det ofta ganska nyttigt att blåsa på den blottade sjuka delen. Äfven kan man medelst beandning på det kraftigaste magnetisera vatten och andra ämnen.

Viljans förnämsta organer äro händerna, hvilka öfverföra dess genom den andliga impulsen fysiskt inverkande kraft.

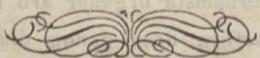
Manipulationen vid magnetiseringen är den på erfarenhet grundade konsten, att, efter behag, uppväcka och stimulera, till eller afleda, förstärka eller förminska den toniska rörelsen. Rörelsen af händerna kallar man strykning, och denna börjas alltid ofvanför den sjuka kroppsdelen och fortgår nedåt, följande nervernas naturliga lopp, på ett afstånd af några tum, hvarvid man må akta sig att icke göra strykningen tillbaka uppåt. Armen och händerna hållas i lätt och otvungen ställning, utan någon slags spänning; fingerspetsarne hållas nedåt, med lindrigt öppnad hand.

Efter hvarje strykning, som ledes öfver en lems slutpunkt, knyter man handen helt löst och utbroder derpå fingrarna lätt och raskt, så att icke nervkraften genom afledning må föras tillbaka på den magnetiserande personen. Med hvilken klenroghet också mången må skaka på hufvudet ått denna åtgärd, så är den likväl alldeles nödvändig, och genom praktisk erfarenhet kan något hvar öfvertyga sig om, huru lätt man, genom underlåtande af detta försigtighetsmått, kan både på sig själf och andra öfverföra sjukdomar. En hvar, som tvillar, må själf göra försöket och lägga handen på en persons hufvud, som lider af häftig hufvudvärk, och derefter lägga den

på sitt eget hufvud; säkerligen skall han då få holt andra tankar. Strykningen med beröring försiggår på samma sätt, som den på afstånd, endast med den skillnad, att man lägger den ena, flata handen på patientens hufvud. Äfven här får man icke underlåta den nyss omtalte åtgärden med handens slutande och derpå följande hastiga öppnande. Vill man förnämligast inverka på någon särskilt punkt, så lägger man handen eller också blott ett enda finger på stället, medan man håller de öfrige slutne i handen; eller också håller man alla fem fingrarne deröfver, på så sätt, som om man med alla fingerspetsarne omfattade en liten silfverpenning. Att vid alla dessa manipulationer en kraftig vilja är hufvudsaken, och händerna blott äro redskap för kraftens ledande dit man vill, — det förstås naturligtvis af sig själf.

Behandlingen är nu antingen *allmän*, då man vill inverka på hela kroppen, eller *lokal*, då man vill inverka på vissa bestämda delar eller punkter. (Forts.)

Några uppgifter af Ericsson, beträffande hans caloric-fartyg.

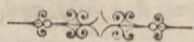
Den engelska tidningen *Times* innehåller följande skrifvelse, daterad New-York den 19 Mars:

Min herre! Er New-Yorker korrespondent har, under den 1 Febr., lemnat några meddelanden, angående caloricfartyget, som påkalla ett beriktigande. Att värmeämnet, som mekanisk kraft, icke är någonting nytt i Amerika, deri har han ganska rätt; denna kraft har ju redan i 40 års tid användts till framdrifvande af våra ångbåtar. Men värmeämnet har aldrig tillförrne, efter mitt system, blifvit användt på atmosferisk luft till erhållande af en för framdrifvandet af fartyg tjenlig mekanisk kraft. Visserligen företog man sig, under sista hälften af förra århundradet, att bygga luftmaskiner i nästan alla civiliserade länder; men den caloriska maskinen har sitt ursprung, sin konstruktion och sitt namn endast och allenast af mig. Er korrespondent betviflar, att en maskin efter min konstruktion är i stånd att arbeta någon längre tid, utan att lida rubbning i sina delar. Erfarenheten har dock, under en nyligen företagen färd till Washington,

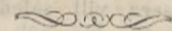
ådagalagt, att en af de märkvärdigaste egenskaperna hos denna maskin just är dess jemna, likformiga rörelse. Hvad angår den mekaniska kombinationen af caloricmaskinen, så hafva samtliga ingeniörer här i landet helt annan tanka derom, än er korrespondent. Denne menar vidare, att som caloricfartyget, med en åtgång af 6 tons kol på 24 timmar, endast tillryggalägger 7 engelska mil i timman, så skulle härigenom vara bevisadt, att en caloricmaskin icke utvecklar så mycken kraft, som en ångmaskin, med samma kvantitet kol. Men kan er korrespondent nämna någon ångbåt af Ericssons storlek (neml. 260 fots längd, 40 fots bredd och 18 fots djupgående), som, med en åtgång af 6 tons kol på 24 timmar, verkligen är i stånd att tillryggalägga 7 engelska mil i timman? Den på den supponerade större verkan af en bogserings-ångbåt grundade jämförelsen duggar icke. Ingeniörerna veta ganska väl, att en ångbåt bogseras med mindre åtgång af bränsle, än som skulle behövas till att hålla dess maskineri i gång. Det gifves dock ett sätt att medelst bogsering utröna förhållandet mellan verkan af caloricfartygets maskiner och af dem på en ångbåt af lika rang, och jag drager alls icke i betänkande att underkasta mitt fartyg detta prof. Det är färdigt att när som helst taga "Arabia" eller "Baltic" i släptåg, och dervid uppnå större hastighet, än något af de två nämnda skeppen, då det går för sig själf med lika åtgång af bränsle. Er korrespondents påstående att caloricfartyget icke skulle kunna intaga tillräckligt med kol för en resa till England, med 7 engelska mils hastighet i timman, är fullkomligt ogrundadt. "Ericsson" kan, i sina under-rum (*bunkers and holds*) för- och akter-ut, intaga öfver 650 tons kol, hvilket, med en daglig åtgång af 6 tons, räcker till för 108 dagar; med en hastighet af 7 engelska mil i timman, gör detta en sträcka af 18,000 mil, — hvilket är ungefär lika med en sex gånger upprepad färd öfver oceanen. "Men", säger man, "det blir icke något rum kvar för fraktgods". Detta påstående är lika så ogrundadt, då "Ericsson", utom sina under-rum för- och akter-ut, erbjuder ett fritt lastdäck af 240 fots längd, som, frånräknadt det rum maskinen intager, kan rymma öfver 800 tons fraktgods. Sålunda kan — efter hvad er korrespondent själf uppger, beträffande kolåtgång och snabbhet — caloric-fartyget med

lätthet företaga en resa till Australien, medhafvande en last af 800 tons, — och likväl äga tillräckligt med kol öfver, för att på återvägen hinna till Godahoppsudden. Det fria kahytt-däcket på caloricfartyget, med oafbrutna gångar och prakt-rum, som sträcka sig rundt omkring hela fartyget, har er korrespondent själf tagit i ögonsigte. Jag förblifver o. s. v.

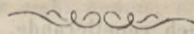
J. Ericsson.

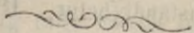
En holsteinsk adelsman, som en längre tid tjenat en af konungarne i Spanien, hade mycket penningar att fordra af honom. För att blifva den besvärlige fördringsägaren qvitt, skickade konungen honom en munk på halsen, som skulle fråga honom om hans religionstro. Ifal adelsmannen bekände sig till Lutherska läran, så skulle han genast öfverlemnas åt inquisitionen att brännas. Men Holsteinaren hade fått väder af saken. Då nu munken frågade honom, hvad han trodde, svarade han: "Jag tror, att konungen af Spanien hvarken vill, eller någonsin skall betala mig mina penningar!" — "I denna tro, min son", svarade munken, "kan du dö salig."

Kejsarriket Haitis vapensköld uppbares af tvenne lejon, och visar en, på en kanon sittande örn, med krona på hufvudet. Hjelm-busken är äfven en krona, på hvilken står ett kors med följande mätto: *Dieu, ma patrie et mon épée* (Gud, mitt fädernesland och mitt svärd).

Ett ackord. "Käre Gud Fader i himlen!" — bad en gång en man med djup andakt — "Om det är din vilja, så beskär mig 1000 Rdr. Jag lofvar heligt och sannfärdigt, att skänka hälften deraf till de fattige. Eller, om du icke tror mig, så beskär mig blott 500."

En flicka, som var temligen lätt på träden, beklagade sig för en väninna öfver det rykte som gick om henne i staden, att hon nemligen skulle hafva blifvit förlöst med tvillingar. "Åh, var du lugn!" svarade väninnan. "Jag för min del tror aldrig mer än hälften af dylikt stadssqualler."

Den lifegne.

(Forts. fr. N:o 29.)

Tillhör djuret furstinnan? — frågade grefven vidare.

— Nej! Hon hade befallt att han skulle dränkas, då han ännu var helt liten. Då tog jag honom till mig, och födde honom af min egen mat, tills han blef stor. Därföre kan jag med skäl kalla honom för min egendom.

— En lifegen har ingen egendom! — sade grefven.

Förvirrad slog ynglingen sitt öga till marken.

— Grefven är ingen bit bättre, än de andre. — tänkte Ivan inom sig.

— Säg, Orlow, hvad menar du? — ropade nu grefvinnan från vagnen. — Skola vi inte stiga ur på en liten stund, och promenera bredvid vagnen? Jag har nu suttit så länge, att jag känner mig stel i alla leder.

— Som du vill, kära Kathinka! — sade grefven, och hjälpte sin gemål och Olga att stiga ur vagnen.

De båda damerna gingo fram till Ivan.

Ynglingen återsåg nu den unga flickan, som dagen förut, då han stod bunden vid pälen, i så hög grad fånglat hans uppmärksamhet. Han rodnade starkt, då han såg hennes och grefvinnans blickar med nyfikenhet fästade på sig.

Ivans öga mötte den unga flickans; det var icke blott nyfikenhet han läste deri. Äfven ett slags deltagande tycktes tala ur dessa sköna drag, dem Ivan gerna hade fortfarit att betrakta, ifall han icke fruktat att derigenom ådraga sig grefvinnans missnöje, hvilken ännu alltjemt såg på honom.

Vagnen körde långsamt vidare. Grefven och de båda damerna gingo bredvid Ivan, som knappt kunde blifva herre öfver sin matthet och måste stödja hufvudet mot högra handen, för att icke låta det alldeles sjunka ned. Dock kunde han icke hindra sina ögonlock från att till hälften slutas.

I denna ställning skänkte Ivan, trots den oordning, hvori hans hår och kläder befunno sig, en egen, intagande anblick. Utmattningen förlånade åt hans drag en viss slapphet, hvarigenom deras finhet upphöjdes. Hans mörkbruna hår kontrasterade skarpt mot hans rena, klara hy, der icke en enda fläck syntes. Äfven på hans lilla hvita hand gjorde grefvinnan sin gemål uppmärksam.

Denne nickade bifall, ehuru åtföljd af en skakning på hufvudet. Äfven han hade

länge och uppmärksamt betraktat ynglingen, samt sökt läsa i hans ansigte.

— En vanlig lifegen är det icke, Kathinka! — sade han hviskande till sin gemål — Jag kan icke förstå huru denna gosse kommit på furstinnans slott. Hennes son kan han icke vara; han har icke det minsta drag af henne.

— Nej, visst icke; — svarade grefvinnan leende — Det är en underskön gosse! Och åter lät hon sina blickar, som med en egen glans sköto fram under de mörka ögonhären, irra öfver ynglingens gestalt.

— Är du hungrig, Ivan? — frågade hon. Ivan spratt upp, och såg på grefvinnan.

— Jag känner mig något matt, nådig fru! — svarade han — Äfven har jag icke ätit sedan i går på morgonen. Jag hade tagit litet bröd med mig, men förlorade mitt knyte under flykten.

— Stackar gosse! — sade grefvinnan medlidsamt — Hemta honom litet vin och stek ur vagnsfickan, Olga!

Vagnen stannade. Olga kom fram med det beörda, och räckte ynglingen en bärgare vin, som han rodnande emottog. Derpå lade hon några stycken stek på en skifva fint, hvitt bröd, och räckte honom.

Det eldiga vinet återgaf Ivan en del af hans kraft, och utöfvade en plötslig och lifvande inverkan på hans själ.

Då han böjde sig ned och kysste Olgas hand, sade han sakta och med upprörd röst: — På furstinnans slott var jag Ganymedes, som iskänkte nektar åt gudinnorna. Men Ganymedes har blifvit sjuk, och Hebe kommer och räcker honom en läskedryck.

Olga tycktes förstå ynglingens ord; rodnande trädde hon ett steg tillbaka. Men grefven såg med förundran på Ivan, och skakade eftertänksamt på hufvudet.

— Hvad menar han? — Hviskade grefvinnan till sin man. — Jag förstod honom icke.

— Det är obegripligt — svarade grefven sakta — De gamla Grekerna trodde, att Gudarne i Olympen läto kredensa sig vin af den unge Ganymedes och den sköna Hebe. Det var härpå han alluderade, och hänsyftningen passade förträffligt.

— Är det möjligt? — sade grefvinnan förvånad — Känner han grekiska mytologien, han, den lifegne gossen?

— Ja, jag kan icke heller förstå, hur det hänger ihop. — hviskade grefven — Han sade mig väl, att en gammal man, en Fransman, undervisat honom i flere ämnen; men hvem är då den der gamle mannen?

— O, gossen är en förtrollad prins! — ropade grefvinnan skrämt — Det kan

icke vara annorlunda; och förmodligen kommer förtrollningen en gång att lösas.

De vände nu samtalet på andra ämnen, och gingo ännu en stund bredvid vagnen, öfverlemnande ynglingen åt de drömmar, i hvilka han invaggades genom anblicken af Olga, som stilla och med halft nedslagna ögon gick fram öfver den gröna gräsmattan.

Efter en fjerdedels timma satte sig grefven, hans gemål och Olga åter i vagnen. Ivan hade under tiden slumrat in. Ehuru vanvid arbete och ansträngningar, voro dock hans krafter icke vuxna den förflutna dagens mödor; han slumrade djupt in på sin hårda bädd mellan lädor och koffertar. Då han åter vaknade, lyste honom den nedgående solen med purpurglans i ansigtet. Han kände att vagnen ännu rörde sig framåt, men på en hårdare och jernare väg.

Ivan kände sig stärkt och vederqvickt, och hans trötthet var till största delen försvunnen. Han reste sig upp, och såg sig omkring.

Till venster såg han en stor bred ström, hvars snabba vågor ilade fram mellan ängar, buskar och åkerfält. Denna flod kunde icke vara någon annan än Dnepr, om hvilken Cesar stundom berättat honom. Då han lutade sig fram, såg han också, på ungefär en fjerdedels mils afstånd, tornen och kupolerna af en stor stad, som präktigt glänste i den nedgående solens strålar.

Ivan hade aldrig kommit ut öfver egorna, som lydte under furstinnans slott. För första gången befann han sig på ett öppet, rikt befolkadt och väl odladt slättland. Med hänryckning hvilade hans öga på de höga tornspirorna, som i aftonsolens strålar tycktes kringlöjades af ett blått skimmer. Med nyfikna blickar betraktade han de mötande vagnarne och ryttarne; allt var honom främmande och nytt, och fånglade i hög grad hans uppmärksamhet.

Helt och hållet öfverlemnande sig åt dessa intryk, märkte han icke, att en annan vagn rullade fram bredvid den, i hvilken han sjelf befann sig. Först några ord, som högt talades af grefve Orlow, kommo honom att kasta ögat på sin räddare, som just nu nedslog suffletten, för att, som han sade, förskaffa sina damer en friare utsigt öfver den sköna trakten.

Grefven och grefvinnan sutto med ryggen vänd mot ynglingen; men Olga, som satt baklänges i vagnen, kunde Ivan, då han något lyfte på hufvudet, tydligt se.

Stilla och orörlig satt hon der, och blickade med sina rena klara ögon, tankfullt ut öfver den undersköna trakten. Hennes svarta lockar hade fallit ned öfver de hvita,

blottade skuldrorna, som ända hittills varit betäckta med en tät schal.

— Icke sannt, unga fröken? — hörde Ivan plötsligt en främmande och likväl bekant röst säga — Det är en underskön afton?

Helt förskräckt, vände Ivan sina ögon åt sidan, hvarifrån orden kommo. Först nu blef han, till sin häpnad, öfvarse en vagn bredvid den han sjelf åkte uti.

I den främmande vagnen suto tvenne män, med ryggen vänd mot Ivan. Men han igenkände dem genast på deras hår och dräkt, ehuru de buro andra hattar, än dem de nyttjat dagen förut. Det var de båda främlingarna han sett på ön, och som han trodde hafva drunknat i strömmen.

Nysenämnda fråga riktades af den blonde, yngre mannen till Olga, på ryska språket, men med en accent, på hvilken man genast kunde höra, att den var förvärfvad, men icke medfödd.

— Ja, min herre, det är en praktfull solnedgång! — svarade Olga, knappast öppnande läpparne och lugnt blickande på strömmen, hvars vågor rullade fram som flytande guld.

Ivan såg, hurusom främlingen, med mer än vanligt intresse, länge och uppmärksamt betraktade flickan. Genom hans själ flög ett hemligt missnöje, öfver hvars orsak han icke kunde göra sig sjelf reda. Om det stått i hans makt, så hade han velat låta Olga vända sig åt andra sidan, på det att främlingen icke mer skulle kunna betrakta henne.

Den äldre herren satt tillbakalutad i ett hörn af sin vagn, och talade nästan intet. Stundom riktade han en uppmärksam blick på Olga. Dock var denna lugna, milda observering mindre oangenäm för ynglingen, än den unge mannens skarpa, mönstrand och eldiga blick.

Af de få ord, som hittills vexlats mellan grefven och de båda främlingarna kunde Ivan förstå, att de först nyligen kommit i bredd med grefvens vagn, och icke hörde till hans bekanta.

— Ni ämnar er väl också till Kiew? — frågade grefven.

— Ja, — svarade den unge mannen — vi ämna uppehålla oss der några dagar.

— Och sedan gäller väl kosan Petersburg?

— Nej, icke genast; — svarade den äldre — Vi hafva gjort en vetenskaplig resa i Ukraine, och ämna från Kiew begifva oss till Warschau, dit vi kallas af affärer. Men längre fram ämna vi oss till Petersburg.

— Ni har förmodligen bekantskaper der? — frågade grefven vidare.

— Ja, jag har fordom uppehållit mig der en längre tid, — men min unge vän här har aldrig förr varit i hufvudstaden.

— Petersburg är en vacker stad, — sade grefven i likgiltig ton — ehuru den förefaller mången en smula tråkig.

— Visserligen, då man icke har några vänner på stället. — ropade den yngre, blonde herren — Jag har rekommendationsbref till greve Orlow. Skulle ni kanske kunna säga mig, om han för närvarande vistas i hufvudstaden?

— Till hvilken Orlow? — frågade grefven — Det gifves många grefvar med detta namn.

— Till generalmajor Michael Orlow. — svarade den unge mannen.

— Nej, han är för närvarande icke i Petersburg. — svarade grefven leende — Men vid er framkomst träffar ni honom der säkert, och han vill med nöje tjena er i hvad han kan. Jag sjelf är Michael Orlow.

— Ah, hvilket lyckligt sammanträffande, herr greve! — ropade den unge mannen — Tillåt mig, öfverlemnna er mina rekommendationsbref.

— Låt vara så länge, jag ber! — sade grefven artigt — Såframt ni förut inhemtat några notiser om min person, så vet ni säkert, att era bref, ifall de funnes hos mig, skulle kunna ådraga er obehagligheter. Icke sannt, ni är en Tysk?

— Jo, herr greve, — och mitt namn är August von Heyden. — svarade den unge mannen — Jag reser i Ryssland, dels för nöjes skull, dels för att förmera mina studier öfver de europeiske ländernas politiska och sociala tillstånd.

Han sade de sista orden ganska långsamt, med ett fint leende och skarp betoning. Greve Orlow tycktes förstå honom.

— Och nu har ni börjat med Ukraine? — frågade grefven.

— Ja, — svarade von Heyden — denna provins är en af de skönaste i hela ert land, och jag föresatte mig att under sommaren genomresa den, för att sedan i ro få beundra glausen af er vintersäsong. Men jag har råkat taga en liten omväg. Jag afreste nemligen från Warschau, utan att afvakta de underrättelser, som jag der borde erhålla från Berlin. Nu måste jag vända tillbaka, då nämnde underrättelser tyckas vara af sådant slag, att jag ovillkorligen och så fort som möjligt måste taga del af dem.

— Då har ni kanske kommit öfver Tultschin? — frågade greve Orlow.

— Visserligen! — svarade von Heyden — Hvem, som reser genom Podolien, skulle icke besöka slottet Sophiofka? Det vore ju detsamma som om man hade rest till Rom, och icke sett påfven.

— Lärde ni närmare känna slottet och sällskapet der, ingick ni bekantskaper, förbindelser på det stället? — frågade grefven med en något lurande blick, som icke undföll von Heyden.

— Ja, jag hade rekommendationsbref till Paul Kisselew, chefen för sydarmeen i Tultschin, en högst älskvärd och bildad man. — svarade von Heyden — Som ni vet, är han förmäld med grefvinnan Potocki, dotter af den gamle Felix Potocki och hans berömda gemål, Sophia. Jag hade alltså det bästa tillfälle att lära känna det undersköna slottet och dess intressanta invånare.

— Man berättar ju underbara saker om familjen Potockis glans och rikedom? — sade grefvinnan — Jag har sjelf aldrig sett slottet Sophiofka. Men om endast hälften af hvad ryktet säger är sannt, så måste det ju vara ett riktigt förtrollande ställe och värdigt berömmet af de skalder, som så ofta skildrat det som ett paradis.

— Ja, nådig fru, — sade herr von Heyden — Sopkiofka kan verkligen kallas ett paradis. Ingen, icke ens den mest glödande skildring deraf uppgår mot verkligheten. Det erindrar om trädgårdarne i tusen och en natt . . . hvad säger jag: erindrar om? nej det öfverträffar dem.

— Icke sannt, den gamle Felix Potocki är ju död? — frågade grefvinnan — Han lät ju uppbygga Sophiofka till sin gemåls ära?

— Ganska riktigt, nådig fru! — svarade den unge mannen — Felix Potocki dog 1805 på sitt slott. Men hans gemål, den berömda Sophia, lefver ännu, och ännu är hon, på min ära, en herrlig varelse, som skulle eröfra alla hjertan, ifall icke hennes dotter, general Kisselews gemål, genom sin ungdomsfriska fägring gjorde modren segern stridig.

— Ni är ju alldeles förtrollad, herr von Heyden! — sade grefvinnan med ett fint leende. — Hur skola våra stackars Petersburg damer blifva till mods, då de få höra att ni lemnat ert hjerta i Sophiofka?

— Ach nej, nådig fru, det har jag visst icke; det skall ni få se! — ropade von Heyden, och lade, med en bedyrande åtbörd, sin lilla hvita hand på bröstet — Ifall ni vill visa mig den ädla uppoffringen, att presentera mig för Petersburg damer, och ifall jag hos dessa damer upptäcker den ringaste likhet med er sjelf, så skall ni få se, att jag föredrager era sköna lands-

manninnors eldiga och naturliga väsende framför den grekiska skönhets kalla lugn, om också blott för kontrastens skull. Jag, en blond, kall, tysk yngling, älskar den ryska kvinnans eldiga, vilda temperament.

Grefvinnan log. Men hon hade ganska väl märkt de glödande blickar von Heyden skickade öfver till Olga.

— Således skulle icke min Olga, min sällskapsdam, kunna fångla ert hjerta, herr von Heyden? — frågade hon och såg först på den unge mannen och sedan på flickan, som förskräckt spratt till, då hon hörde sitt namn, och sedan rodnande sade:

— Jag gör icke heller något anspråk derpå, nådig fru!

Grefven och grefvinnan måste skratta högt, vid Olgas naiva svar, medan von Heyden undvikande svarade:

— Ach, fröken Olga tycks vara ganska ung ännu, och man kan icke veta huru hennes drag framdeles komma att utveckla sig. För närvarande är den ädla formen af henes ansigte ganska regelbunden och mycket lik de der grekiska skönhetersnas, äfven hvad beträffar det kalla uttrycket deri; men härtill äro förmodligen resans besvärligheter skulden.

Ivan hade icke förlorat ett enda ord af detta samtal, hvilket i början väckt hans intresse, då han redan på furstinnans slott hört mycket talas om slottet Sophiofka i Tultschin. Men då samtalet vändes på Olgas skönhet, blef han åter dyster, och det var honom ganska kärt, då grefven, som icke heller tycktes finna behag i den vändning samtalet tagit, hastigt frågade den unge mannen:

— Befunno sig grefvinnans söner i Sophiofka?

— Det minns jag icke så noga, herr grefve! — svarade von Heyden — Endast så mycket vet jag, att de voro unga, obetydande män, som icke stodo särdeles väl anskrifne hos familjen.

— Hur så? — frågade grefven förundrad — De hafva gått i rysk tjänst, och deri gjorde de rätt, ty Polen är numera ryskt och måste förblifva det, såvida icke stora olyckor skola komma öfver vårt land.

Herr von Heyden kastade på grefven en frågande, tviflande blick, hvilken denne besvarade med mycket lugn. Äfven den äldre af de båda herrarne upplyfte hufvudet, och kastade en blick öfver till grefven.

— Ni har rätt, herr grefve! — ropade herr von Heyden efter en liten paus — Men ni måste medgifva att Polackarne till största delen äro af annan tanke.

— Men jag har glömt, — utropade han plötsligt, för att gifva samtalet en annan

vändning, då han märkte, att grefven icke gerna ville höra talas om Polackarne — jag har glömt att presentera för er min vän och följeslagare. Ni känner honom möjligen redan förut; han kallar sig grefve Waldau, ett i tyska litteraturen ingalunda obekant namn.

Grefven och grefvinnan höjde artligt på hufvudet; grefve Waldau besvarade hetsningen med en lätt och fin, men något kall gest. Han tycktes vara fördjupad i sorgliga tankar, och utan att söka återknyta samtalet, lade han sig tillbaka i vagnshörnet.

Äfven den språksamme herr von Heyden tystnade för en stund, och betraktade den nedgående solen, hvars glödande klot just nu försvann bakom de mörka bergen i vester.

Ännu en gång flammade tornspetsarne i den sköna staden, som låg utbredd för de resandes ögon; ännu en gång darrade de sista strålarne från den sjunkande stjernan öfver den gyllne himlen; derefter försvann det stora eldklotet bakom de dimhöljda bergen; natten bröt in.

De båda vagnarne rasslade in genom stadsporten i Kiew. Ivan, som hittills lyssnat till samtalet och blickat in i aftonhimlens purpurglans, reste sig nu upp, och njöt med häpnad och förtjusning den sällsamma syn, som i aftonrodnans skimmer och vid lanternornas sken erbjöd sig åt hans blickar.

En ny verld gick upp för ynglingen. För första gången såg han människor i hundratals bölja fram på de klart upplysta gatorna, som utsträckte sig för hans öga i snörråta linier. Allt var nytt för honom, människornas dragter, deras göromål, husen och de otaliga butikerna.

Hela sitt föregående lif hade han tillbragt på det fursliga godset. Ända från barndomen hade han blott sett samma slags saker och samma slags ansigten. Sällan hade främmande kommit till slottet. Derföre var sammanträffandet med grefven och de båda Tyskarne, redan det, en ovanlig händelse för ynglingen. Huru mycket mer skulle då icke hans nyskenhet, hans uppmärksamhet fångas af den för honom alldeles nya anblicken af en stor, folkrik stad, hvilken syntes honom så mycket gätlikare, då han blott såg den vid lyktornas skimmer? Med förundran betraktade Ivan de stora, mörka husmassorna, som utsträckte sig på båda sidor framför honom, under det vagnen förde honom allt närmare och närmare de föremål, som togo hans uppmärksamhet i anspråk, och alltjemt nya bilder

utvecklade sig för den hänryckte ynglingens blickar. Ivan tyckte sig drömma.

Men nu kommo honom väl till pass de notiser hans far då och då samtalsvis hade lemnat honom om lifvet ute i den vida världen. Efter några minuter började Ivan känna sig mera hemmastadd i det virrvarr, som omgaf honom. Snart hade han lärt sig åtskilja de förbigående personerna från hvarandra. På deras olika dragter igenkände han de lifegne, handverkarne, köpmännen, embetsmännen, soldaterna och de andlige, sådana som hans far beskrifvit dem för honom. Han förstod att urskilja privatboningarne från de kejsrerlige byggnaderna, kasernerna och kyrkorna.

Plötsligen stannade vagnen, vid en vink af grefven, framför ett ståtligt hus. Ivan spratt upp ur sina drömmar. Äfven vagnen med de båda främlingarne, den Ivan, under färden genom staden, hade hört rulla bakom sig, stannade.

Herr von Heyden sprang skyndsamt ur, och öppnade den grefliga vagnen, för att hjälpa damerna stiga ned.

— Besvära er icke, herr von Heyden, jag ber! — sade grefven — Här ha' vi betjenterna, som icke låta beröfva sig sin rätt till denna befattning.

— Men, herr grefve, — frågade von Heyden — ämnar ni verkligen taga in på hotellet här? Har ni inga anförvänder i staden?

— Jo, flere än jag behöfver svarade grefven leende. — Men som jag blott ämnar uppehålla mig här helt kort, vill jag icke störa dem. Dessutom är jag på detta ställe alldeles ogenerad. — tillade han med märkbar tonvigt.

— Händelsevis är det precis samma hotell, som blifvit mig och min vän rekommenderadt — utropade den unge mannen.

— Nå, då få vi vara tillsammans; det är mig kärt. — sade grefven — Vi kunna sålunda i fred och ro få prata med hvarandra.

Grefve Orlow, hans gemål och Olga hade emellertid stigit ur; äfven grefve Waldau hade stillatigande lemnat sitt vagnshörn.

— Ivan tyckte att det nu kunde vara tid för honom också, att byta om plats. Han hoppade ned på gatan, och Ami följde honom med ett väldigt språng.

Grefven sökte ynglingen med ögonen.

— Ivan, — sade han tydligt, men så lågt, att ingen af tjänarne eller främlingarne kunde höra det — du stannar kvar hos mig. Från denna stund är du i min tjänst. Jag hoppas du icke skall glömma, hvad jag gjort för dig, och vara trogen och pålitlig. Jag väntar af dig den största

punktlighet och sträng tystlåtenhet. Tag denna låda, och bär den upp på rummet, som är mig anvisadt; der stannar du kvar tills vidare!

Grefven sade dessa ord med mild, men fast och bestämd ton.

— Jag skall göra allt hvad ni befäller, nådig herre! — svarade Ivan — Men min Ami får jag väl behålla?

— Må så vara! — sade grefven leende — Se blott till att han icke gör någon skada!

Dermed bjöd grefven sin gemål armen, och förde henne uppför trappan.

Ivan såg herr von Heyden stiga fram till Olga, och artigt räcka henne armen. Med en lätt nigning lade flickan sin sköna hand på den unge mannens arm, och gick, med lugna och likgiltiga blickar, bredvid honom uppför trappan.

Grefve Waldau och Ivan, den senare med skrinet under armen, följde de båda paren in i de lysande rummen på hotellet.

Sedan värden, under många bugningar och artighetsbetygelser, anvisat grefven och de båda Tyskarne de för dem bestämda rummen, lagade sig sällskapet till att stiga in.

Plötsligen stannade grefven, och betraktade uppmärksamt en ung man, som gick nedför trappan.

Mannen var lång, samt af en skön och kraftfull vext. Hans ansigte, som egentligen icke kunde kallas skönt, förrådde dock mycken liflighet, kraft och bestämdhet. Han tycktes vara fördjupad i tankar. De mörka ögonen voro till hälften sänkta mot jorden; hans panna, på hvilken syntes lätta rynkor, gaf hans ansigte ett allvarsamt, djupsinnigt uttryck. Den unge mannen bar hatten i handen, så att man obehindradt kunde se den höga pannan och de svarta, rika lockarne. Af ett och annat tecken kunde man sluta till att han beklädde något embete i staten, hvilket dock icke gerna kunde vara af någon hög rang.

— Sannerligen, Rilejew, är det icke ni! — ropade grefve Orlow glad — Hur mår ni, och hvad för er hit?

Den tilltalade studsade, och riktade sina svarta, blixtrande ögon på sällskapet. Han tycktes söka den person, från hvars läppar den vänliga helsningen kommit.

— Ah, Orlow! Är det ni? — ropade han plötsligt, gick fram till grefven, och skakade hjertligt hans hand — Det kallar jag lycka, att här i denna folkrika ödemark finna en vän! Hjertligt välkommen!

En stråle af uppriktig och varm glädje flög öfver den unge mannens ansigte, då han

med sina mörka ögon hastigt mönstrade grefvens sällskap.

— Min fru och hennes sällskapsdam! — sade grefven, i det han presenterade damerna — Och här ser ni tvenne vänner, som jag förvärfvat mig på vägen, herr von Heyden och grefve Waldau. Ni har här funnit en själafrände, grefve Waldau, ty denne unge man, som ni ser framför er, är ingen annan, än vår firade skald Konrad Rilejew, hvars arbeten säkerligen hafva framträngt till er i det aflagsna Tyskland!

— Visserligen! Det gläder mig på det högsta att få göra er bekantskap! — sade Waldau, hvars sorgsna drag nu först upplárnade af en liten glädjestråle — Man talar mycket om er i Tyskland, min herre!

— Oförtjent! — sade Rilejew leende, och sökte afböja fortsättningen af komplimangen.

— Men — afbröt honom Orlow — jag skulle tro, att trappan icke är något lämpligt ställe för en konversation. Tillåter er tid er, Rilejew, att stiga upp med oss och supera?

— Jag tänkte besöka några vänner, — svarade Rilejew — några vänner, dem äfven ni känner, grefve Orlow, och som skola glädja sig att få råka er. Dock hastar det icke, och jag emottager ert anbud.

— Godt! — sade Orlow — Långre fram på aftonen går jag ut i staden, ty min tid är kort, och jag måste använda natten till avslutande af mina göromål. Vi följas åt om ett par timmar, ifall ni vill. Men hvad ser jag, Rilejew? Ni, en sådan eldhjerna, i kejsrerlig tjänst, smidd i hvardaglighetens bojor? Hvad i all verlden är det för en uniform ni bär?

— Jag är sekreterare i brottmålsrättsbanken. — svarade Rilejew — Min sänggudinna dukade under för lättjan. Ju mera ledighet jag hade, desto mindre skref jag. Då beslöt jag mig kort och godt till att emottaga ett embete, för att efter dagens tunga kunna under fristunderna lemna min fantasi så mycket friare lopp. Visserligen har jag för närvarande så mycket att göra, att jag knappast kan uppoffra en timmas tid om dagen åt min sängmö. Men jag ämnar också icke länge behålla denna post. Min själ blir nedstämd vid allt det elände, jag dagligen får se och höra.

Under detta korta samtal hade sällskapet framkommit till den del af hotellet, der de detsamma anvisade rummen lågo. De båda Tyskarne gingo in till höger, medan Rilejew steg en trappa högre upp, efter det grefve Orlow förnyat sin hjudning. Ivan följde den grefliga familjen in i dess rum, der han

var behjelpig vid iordningsställandet af det medhafda bagaget.

Grefven var mild och vänlig mot ynglingen.

— Ivan, — sade han till honom — der tycks hvila ett mörker öfver din härkomst, som kanske en dag kommer att skingras. I hvarje fall är du emellertid för god att förrätta en vanlig lifegens göromål. Du har af din okände välgörare erhållit en bildning, som redan i och för sig sjelf gör dig skicklig att tråda i min tjänst som min handsekreter; och fullkomnar du denna bildning, så kan du stiga högre, vida högre, nemligen om en kommande ny sakernas ordning medför några väsentliga förändringar. Men, Ivan, jag räknar på din orubbliga trohet och tystlåtenhet. Glöm icke att du är helt och hållet i mina händer, att det behöfs ett enda ord af mig, för att öfverlemna dig åt furstinnan, som skulle fruktansvärdt straffa dig för den förolämpning du tillsfogat henne. Besinna vidare att det är fader Crispin, din välgörare, som visat dig till mig. Du ser att der äger ett visst förhållande rum mellan mig och den gamle. Anförtro dig alltså obetingadt åt mig. Framför allt tag dig tillvara för alla, som skulle vilja tränga sig på dig, och utforska af dig mina förhållanden, mina förbindelser och min brefvexling. Du får icke yppa det minsta af hvad du möjligen kan få erfara om mig och min ställning. Du kan väl läsa och skriva, förmodar jag?

— Ja visserligen nådig herre! — svarade Ivan glad och rörd af grefvens vänliga tilltal.

— Godt — sade denne — Gå nu och tillsäg någon att hemta en skraddare. Du måste aflägga denna slafveriets drägt. Alltså är du nu min sekreter, hör du?

— Till er tjänst, nådig herre! — svarade Ivan, förtjust öfver denna hastiga och lyckliga förändring i hans öde. Han trodde sig drömma, och likväl föreföll honom å andra sidan allting så naturligt. Han hade alls intet begrepp om lifvets vanliga gång. Som en drifhusplanta hade han vuxit upp på furstinnans slott. Allt, hvad fader Crispin berättat honom om den yttre verlden, hade hos ynglingen uppväckt en öfverspänd, fantastisk åskådning af lifvet. Han drömde om äfventyr och under, som han skulle stöta på vid hvarje steg, det första han begaf sig utom egendomens gränser. Allt, hvad han upplefvat under loppet af den sista dagen, tycktes honom på en gång besynnerligt och naturligt.

(Forts.)

Ett jagtparti på Asiens stepper.

TVÅ månader — berättar en resande — måste vi i Khiwa vänta på den till Ispahan afgående karavanen. För att undvika den bedröfliga åsynen af staden, i hvilken man, med undantag af några väibygda moskéer och solor, endast ser en mängd dåliga tegelstenshus, utan fönster, begåfvos oss ut till Jomondernas stam, hvilka lefva på stranden af Amu-floden, icke långt från Khiwa. På det ställe, der attalyken (öfverhufvudet, höfdingen) bodde, blefvo vi ganska väl emottagne, och redan samma afton inbjudne till en jagt, som skulle anställas dagen derpå. Om morgonen infunno vi oss således, på bestämd tid, vid höfdingens tält, der redan ett hundratal ryttare, på präktiga turkomaniska hästar, roade sig med att under fullt fyrsprång aflossa sina gevär, eller att kasta till måls med långa spjut. Då trumpeterna förkunnade att höfdingen var färdig, störta 'e alla fram till honom. Tvenne äldre ryttare höllo, utan att stiga af hästarne, stigbyglarne åt honom, och då hannu, på sin snöhvita pilsnabba häst, flög bort som vinden, följde hela den pittoreska gruppen efter honom. Ehuru jag och min tjennare ingalunda kunde jemföra oss med dessa outtröttliga ryttare, så ville vi liaväl icke blifva efter, utan läto våra hästar så duktigt hala ut, att vi väckte allmän förundran.

Solen gick upp, och i dess strålar, som snedt sköto fram öfver steppen, kastade hästar och ryttare långa skuggor ifrån sig; det i dag badade gräset glänste, som hade det varit öfversädat med dyrbara ädelstenar; tusentals lärkor drillade sina morgonsånger högt öfver våra hufvuden. Amus fredliga vågor (vi redo längs flodens strand) flöto yppigt fram på sin bädd, medan friska morgonfläktar jagade dimman, i höga molnstopper, bort åt vester. Taflan var förtrollande, men förlorade sig tyvärr snart, ty anblicken af den öofverskådliga steppen är endast om morgonen skön. Det första solen kommit ett stycke upp på horisonten, så bleknar för dess brännande strålar, inom några minuter, den ögat vederqvickande grönskan, och landskapet blir ytterst tråkigt.

Lemnande floden till höger om oss, styrde vi kosan åt sydvest till, mot en liten kulle, bakom hvilken utbredde sig vidsträckt kärmarker. Här gjorde vi, i anseende till solens brännande strålar, halt i skuggan af några träd. Hvar och en sökte sig en hviloplats, och vid detta tillfälle såg jag, huru

fredliga och milda de tatariska hästarne äro: några af ryttarne lade sig under sina hästar, och de förståndiga djuren stodo alldeles orörliga, och tycktes med välbehag inandas tobaksröken, som i tjocka moln kringvirflade deras näsborrar. Efter två till tre timmars rastning, voro vi åter på benen.

I kärmarkerna skulle, efter hvad man sade oss, uppehålla sig många vildsvin. För att drifva fram dem, lät höfdingen antända en hög med halftorra qvistar och gräs; elden upplågde raskt, och vinden jagade svarta rökstoder öfver fälten. Grupper af ryttare sprängde fram och tillbaka i olika riktningar; dock blef blott ett enda, ganska magert vildsvin dödadt, och redan började jag misströsta om ett gynnsamt resultat af vårt företag, då jag på afstånd blef varse två till tre insjöar, som medelst små strömmar stodo i samband med hvarandra. Vid denna tid på dagen pläga antiloperna (en, som man vet, den allra skönaste art af hjortsläktet) samlas till dessa vattendrag, och i sjelfva verket sågo vi också att redan några hundra infunnit sig kring stränderna af de små sjöarne, som knappast höllo 50 steg i omfång hvardera. Vid middagstiden skulle vi lätt kunnat närma oss dem, då deras synorganer äro så ömtåliga att de hafva svårt att se på längre afstånd i middagssolens strålar; men nu måste vi tänka på andra medel. Vi delade oss i tvenne partier, och sprängde bort åt olika håll, för att, då vi nalkades stället, bilda en vid krets, och sålunda innestänga det rika bytet.

Kretsen bildades af de skickligaste skyttarne, och under genomträngande rop från alla håll, lössläppte man ett par förträffliga, svarta vindhundar, hvarvid antiloperna sprungo upp, sågo sig ett ögonblick omkring, och sedan skingrade sig åt alla håll. Men jägarne rop och hundarnes tjut drefvo dem åter till midten af kretsen, der de trängde sig tillsammans i en tät hop. Nu knallade skotten, och sällan förfelade någon jägare sitt mål. Omkring 30 djur stupade. De aldra ifrigaste jägarne började derefter jaga de återstående antiloperna, men kommo snart tillbaka, då det torde icke vara stort svårare att upphinna den från bågen afskjutna pilen, än dessa djur.

Nöjde med vår jagt, återvände vi nu till det ställe, der vi ämnade tillbringa natten. Medan några uppslogo tälten, och tillagade det skjutna villebrådet, samlade andra en mängd torra grenar och uppgjorde eld. Nu

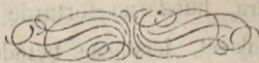
rostade man på glöderna de fetaste styckena af antiloperna, och då vi dessutom skjutit ett stort antal rapphöns, så hade vi kunnat haft oss en herrlig måltid, ifall vi icke saknat den för oss Europeer så viktiga artikeln bröd. Dess ställe intogs af en slags torr, osmaklig ost. Sur mjölk eller kallvatten var vår dryck. Efter måltiden rökte hvar och en sin lilla pipa. Aftonen förgick under oafbrutet språkande. Slutligen inbröt natten, berättarne tystnade, och snart lågo alla i sömnens armar. Insvept i min kappa, lysnade jag en stund på det enformiga sorlandet af en liten bäck, som flöt förbi i närheten. De betande hästarne irrade hit och dit, som skuggor, och de halfslocknade eldarne belyste med ett rödaktigt sken de mörka tälten, kring hvilka ryttarne lågo utsträckta i större och mindre grupper. Jag somnade in, och vaknade med morgonrodnan. Jägarne gjorde just nu sin bön, som äkta Mohamedaner, med ansigtet vänt åt Mecka. Sedan vi frukosterat af de rikliga kvariefvorna efter aftonmålet, bröto vi upp.

Efter några timmar framkommo vi till en ström, på hvars strand låg ett med rörvass öfvervuxet träsk, der man sade att vilda svin uppehölo sig. Stället omringades, några jägare inträngde med hundarne, och efter få minuter skallade rop och bössskott längs hela linien, ty en hårdnackad strid hade börjat. Turkomanerna kämpade med stor tapperhet. Bland annat såg jag, huru en yngling, den höfdingen kort förut gjort förebräelser för feghet, sprang ned af hästen, kastade sig på ett stort vildsvin, fattade det i örat, och krossade dess hufvud med ett pistolskott. Vi hade nedlaggt omkring 20 stycken vildsvin; men jagten hade också kostat oss flere hästar, och några jägare hade erhållit icke så obetydliga sår. Jagtbytet lastades på kameler, på hvilka äfven de ryttare, som förlorat sina hästar, placerades, och snart gick tåget vidare.

Länge letade vi efter sött vatten, men funno icke något sådant förrän mot aftonen, då vi uppslogo vårt läger bredvid en klar källa. Alla, icke ens höfdingen undantagen, lade nu hand vid beredningen af vår aftonmåltid, som intogs med glupsk aptit. Midnatten kom, eldarne slocknade, den ena efter den andra, hundarne förtärde lemnin-garne efter kalaset, hästarne betade i full loalig frihet, och hela lägret var försänkt i djup sömn, — då vi plötsligen väcktes af ett genomträngande, ohyggligt skri. De unga karlarne sprungo upp, fattade sina va-

pen, och skyndade till stället, hvarifrån ljudet hördes. Snart kommo de tillbaka, och berättade att det såg ut, som om en af hästarne blifvit söndersliten af vargar; men i sjelfva verket var det en tiger, som hade bortsläpat ett af de ädla djuren. Att i nattens mörker förfölja vilddjuret skulle hafva varit både oklokt och farligt. I största oro afvaktade vi derföre dagens inbrytande, och med morgonrodnadens första skimmer, gjorde sig alla färdige till en jagt af helt annan natur, än gårdagens. De utmärktaste skyttarne posterade sig på kringliggande höjder, sedan de med synnerlig om-ord laddat sina gevär; och omkring 20, med lansar och pistoler beväpnade nån trängde in i det täta busksnäret. Efter en half timmas spänd väntan hördes falla skott på skott, beledsagade af ett förfärligt rytande. Tigern ville kasta sig öfver den, som först sårat honom, men pistolskotten och jägar-nes rop drefvo honom till andra sidan. Jag såg honom med utomordentlig styrka hoppa fram ur snåret och sätta förbi jägarkedjan, från hvilken han visserligen helsades med några skott, som dock, i anseende till det stora afståndet, icke gjorde någon verkan. Säkerligen skulle detta ståtliga byte hafva undkommit o-s, hade icke Murad (densamme unge mannen, som dagen förut visat så mycket mod vid vildsvinsjagten) skyndat tigern till mötes. Han afsköt på honom en af sina pistoler, men felade. Då grep han till den andra, men denna klickade. Nu rusade det af raseri skummande, af flere kulor redan genomborrade vilddjuret, med vidöppet gap och blixtrande ögon mot den förvägne ynglingen, som likväl hade nog rådighet att springa åt sidan. Till lycka för honom, vände sig tigern icke om, utan fortsatte sitt lopp, och i samma ögonblick han sprang förbi mig, aflossade jag på honom min förträffliga räffelböss. Ehuru min hand darrade, vid åsynen af Murads fara, så stupade likväl djuret knall och fall för skottet.

Tigern var af utomordentlig storlek, och jag kunde icke utan rysning tänka på den död, som Murad varit så nära att få lida under hans förfärliga klor. Djurets hud ligger nu, med omsorg beredd, framför mitt sängställe, och återkallar i mitt minne mina jagtnöjen på Asiens stepper och de halfvilda Turkomanernas gästfrihet.

De olika kusinerna.

(Forts. fr. N:o 27.)

Den ordningsälskande mannens anlete hade blifvit likblekt. Hannibal hade plötsligen
Nästa N:o utgifves den 31 Juli.

fått ett för möbleringen i ett ungarlsrum ganska vådligt infall. — Men, herr kusin, åt h—e med er hund! Han förderfvar ju helt och hållet mina förhängen. — Med dessa ord sprang Minns upp från sin länstol, som om han varit galvaniserad. Hans ansigte var blått, hans panna låg i rynkor, hans öga blixtrade. — Bort med dig! — ropade han, och stannade på vördnadsfullt afstånd från den fruktansvärde fyrfotingen. Han hade läst i tidningarne om en hund, som blifvit angripen af *rabies canina*. Hannibal ryckte och slet i förhängena, och tycktes fast besluten att icke släppa dem. Man började en ordentlig jagt på honom. Stolarne kastades omkull, gardinfransarne söndersletos, bordet höll på att falla öfver ända, thevattnet strömmade öfver duken. Hvilken olycka! Efter ett förfärligt larm och skrik, lyckades man äntligen köra ut hunden. Det förjagade djuret började nu upphäva de mest hjertskärande klagotoner, som på det grymmaste söndersleto Minns' öra, medan hunden derjemte utan rast och ro kraftrade på dörren.

— Det är ingen stadshund, han passar blott för landet; anmärkte Budden med köld. Han har ett utomordentligt frihetssinne. Nå, kusin Minns, när ämnar ni besöka oss? Ni får icke afslå min bjudning. I dag hafva vi Thorsdag; ni kommer om Söndag. Saken är afgjord, icke sannt?

Herr August Minns lät både länge och väl bedja sig, innan han gaf sitt bifall. Utmattad och förtviflad, antog han äntligen sin förfärlige kusins förslag. Han lofvade, att på sagdan dag, klockan tre quart till fem, infinna sig i "Zoës hydda".

— Millioner skock granater! — skrek Budden, som gerna ville agera bister krigsman — Det viktigaste höll jag på att glömma. Hur skulle ni kunna finna rätt på oss, utan närmare uppgifter? Må k nu väl! Hvarje halftimme kör en omnibus från Tower-Pot till Bishopsgate-Street. Ni stiger uti, och när vagnen kommer fram till "Svanen" (i förbigående sagdt ett ganska bra värds hus) — så ser ni en liten hvit byggnad; der är . . .

— Godt! Jag förstår. — sade Minns.

— Nej, det är icke der, icke der. Ni ser, som sagdt, det hvita huset; det tillhör Grog, jernhandlaren. Nu går ni till höger, långs åt muren, tills ni träffar på några uthus. Der finner ni en annan mur, som är betäckt med 12 fots långa plakater, på hvilka står skrifvet: "Man akte sig för räfsaxarne!"

Minns ryste.

— Nu följer ni denna mur en fjerdedels mil, och tager derpå af till höger, och se-

dan kan hvem som helst ni frågar visa er mitt hus.

— Tack, tack för underrättelsen!

— Men var nu punktlig, kusin!

— Ja, ja!

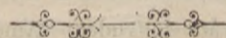
— Glöm icke heller att taga med er en dugtig k äpp. Man kan icke så noga veta, hvad som kan möta en på dylika utfärder.

Äntligen rekommenderade sig herr Octavius Budden, och befriade den olycklige Minns från sin fruktansvärda närvaro.

Söndagen var inne; solen strålade i full glans på den molnfria himlen, gatorna lifvades af promenerande af alla klasser, och öfverallt rådde glädje och munterhet. Endast den arme Minns steg upp med sorgset mod, och klädde sig långsamt. Det var varmt; han begaf sig på vägen, och höll sig, så mycket han kunde, i skuggan. Betäckt med dam och dignande af hetta, ser han på sitt ur. Det är redan temligen sent på dagen, men slutligen är han så lycklig att träffa på en omnibus. Den skall afgå på ögonblicket. Minns stiger uti, och kusken ger honom den högtidliga försäkran, att han skall köra inom tre minuter. En quartstamma förgår, och vagnen rör sig icke ur fläcken; Minns ser väl för tjugonde gången på sitt ur.

— Nå, kusk, ämnar ni köra eller ej? — Dermed sticker Minns i sin vrede hufvudet ut genom vagnsdörren. Kusken lugnar honom, och stiger, efter fem minuter, upp på kuskbocken, hvisslar en stump, drar handskarne på sig, ser sig omkring åt alla sidor, bestormar de förbigående med uppmaningar att följa med, och låter hästarne rasta ytterligare en fem minuter.

(Forts.)

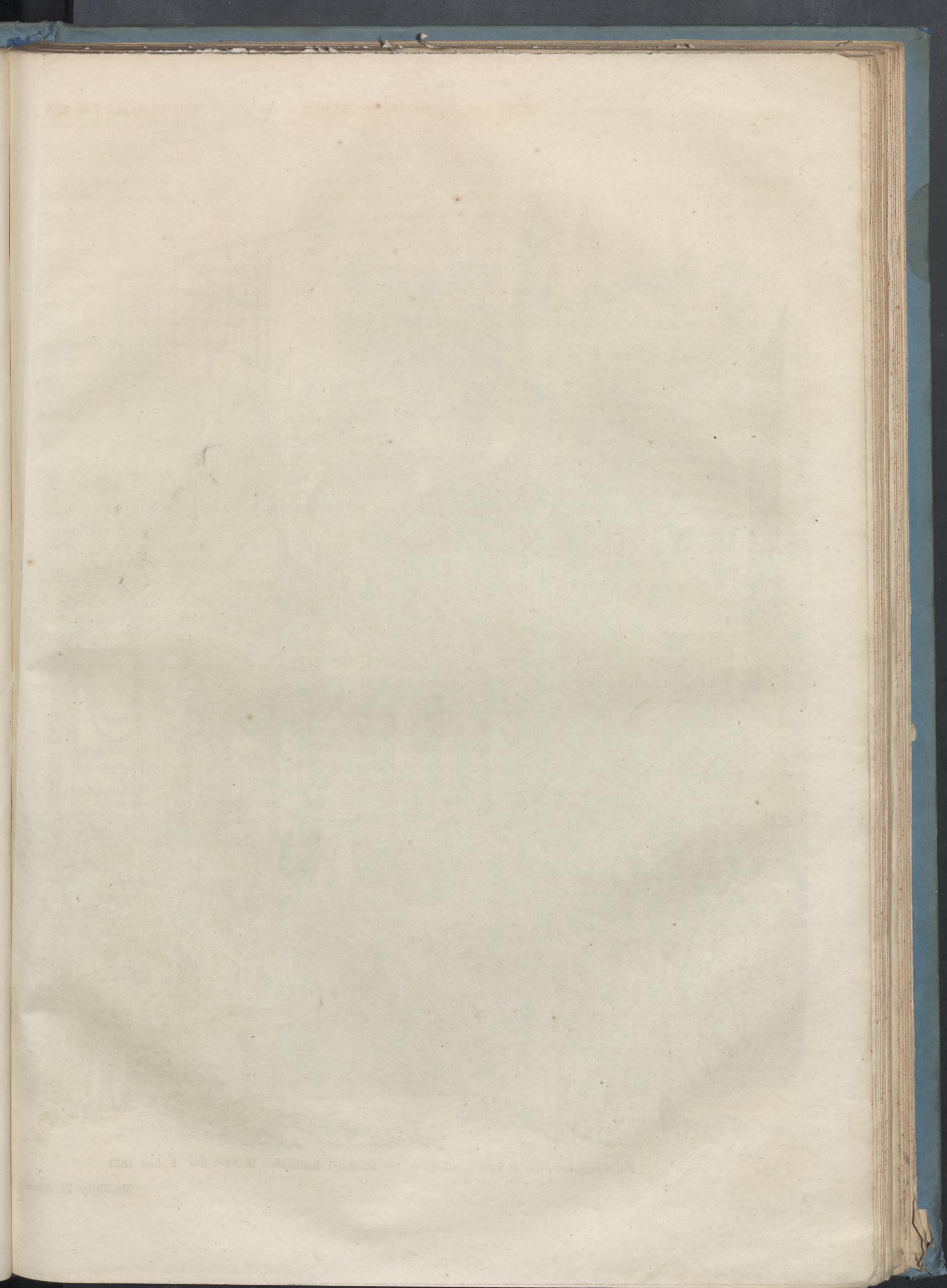

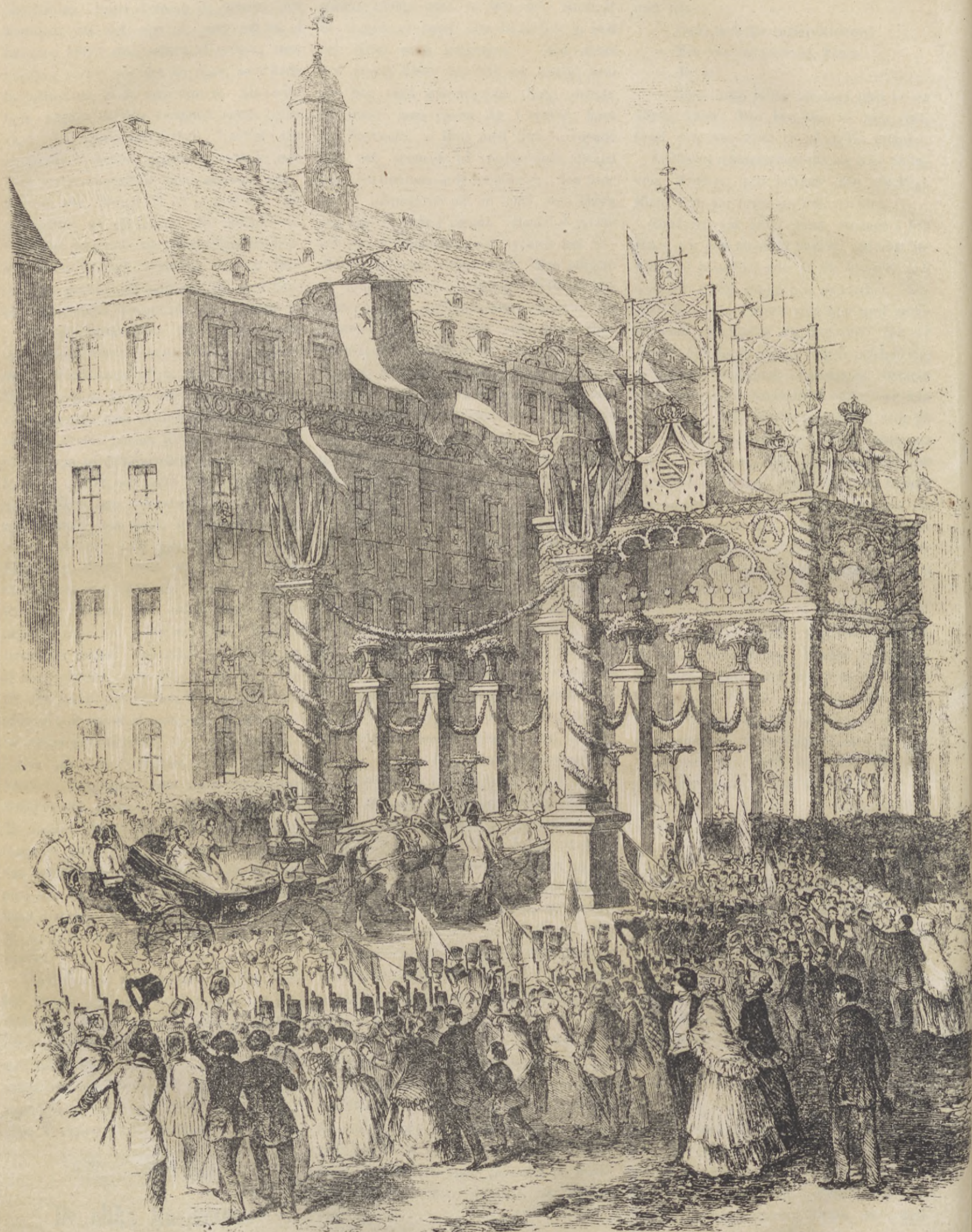
Prinsessan Carolinas af Wasa ankomst ti. i Dresden och förmälning dersamma-städes den 18 Juni 1853.

Vi hafva trott oss göra våra läsare ett nöje, då vi uti hosföljande planch sökt lemna en teckning af högtidligheterna vid de båda ofvannämnde tillfällen. Prinsessan af Wasa är en telning af Sverges berömdaste konungastam, och bör redan såsom sådan vara ett föremål för vårt intresse. Men dessutom förtjenar hon särskilt som qvinna vår djupa högaktning, då hon, under det hela Europas ögon fästades på henne, afslög en lysande, men med blod befläckad kejsarthron, för att skänka hjerta och hand åt en, i jemförelse med den allsmäktige och lysande Louis Napoleon, ringa, men ädel furste, prins Albert af Sachsen.

C. Petersens Officin 1853.

Prinsessan Carolinas af Vasa emottagande vid Altstädter Rådhuset i Dresden den 8 Juni 1853.

Medföljer III. nyaste

Prins Alberts af Sachsen förmålning med prinsessan Carolina af Vasa i katolska hoikyrkan i Dresden den 18 Juni 1853.

